

Οι Γονείς

Ένας γιός πήγε τον πατέρα του σε ένα εστιατόριο για βραδινό δείπνο. Ο πατέρας του ήταν πολύ γέρος και αδύναμος και ενώ έτρωγε έπεφταν φαγητά στο πουκάμισό του και το λέρωσαν.

Οι άλλοι έβλεπαν τον γέρο και τον αηδίαζαν. Ο γιός έμεινε ήρεμος.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, τον πήγε στην τουαλέτα, τίναξε το πουκάμισο του από τα φαγητά, ξέπλυνε με νερό τους λεκέδες, τακτοποίησε τον λογαριασμό και πήρε τον πατέρα του σεβαστικά και προσεκτικά να φύγουν.

Όλοι τους έβλεπαν με σιωπή, σκεπτόμενοι πώς μπορεί ένα παιδί, να εκθέτει έτσι τον εαυτό του δημόσια, με τέτοιον πατέρα.

Ένας κύριος, την ώρα που έφευγαν, λέει στο παιδί:

Δεν ξέρεις, παιδί μου, ότι άφησες κάτι πίσω;

Ο γιός απάντησε: "Όχι, κύριε, δεν άφησα".

Ναι, έχεις αφήσει: "ένα μάθημα για κάθε γιό και μια ελπίδα, για κάθε πατέρα".

Τι υπέροχη εικόνα! μακάρι να μην είναι σπάνια.

Αλήθεια, πόση ευαισθησία και πόσο δυνατή μνήμη, πρέπει να διαθέτει ένα παιδί, για να μην ξεχνά θυσίες, αγωνίες, αγρυπνίες, στερήσεις, υπομονές, τρυφερότητες, κατανοήσεις, σιωπές, προσευχές, συγνώμες των γονιών του.

Για να είναι η συμπεριφορά του απέναντι τους, εμπνευσμένη από την αρετή της ευγνωμοσύνης, του σεβασμού και της αγάπης, για να ανταποκρίνεται ανάλογα με τις ανάγκες τους.

Η γονική αγάπη είναι από αυτές τις αγάπες που θεωρούνται δεδομένες, αλλά η μόνη που είναι αναμφισβήτητη.

Είναι η μόνη μορφή αγάπης που δεν έχει όρια, όρους και προϋποθέσεις.

Είναι η μόνη μορφή αγάπης στην οποία δε χωράει ο εγωισμός, η κακία, η αχαριστία κι όλα αυτά τα μικροπρεπή, που εισχωρούν στις σχέσεις μας και μας ταλαιπωρούν.

Η γονική αγάπη αγκαλιάζει το σπλάχνο της δυνατά, για να το προστατέψει, το κοιτάζει στα μάτια τρυφερά για να το ενθαρρύνει, του κράτα το χέρι αποφασιστικά, για να του δείξει το δρόμο.

Ένας γονιός μπορεί να αντέξει πολλά.

Μεγαλύτερη πίκρα και μεγαλύτερος καημός όμως από την έλλειψη σεβασμού προς το πρόσωπό του, από το παιδί του δεν υπάρχει.

Παρόλο που και πάλι μπαίνει στη διαδικασία να το δικαιολογήσει και να του βρει άλλοθι, τα σωθικά του μέσα διαλύονται κάθε φορά που η σκληράδα του παιδιού του, χαστουκίζει την καρδιά του.

Το μόνο που έχει ίσως ανάγκη ο γονιός ως αντάλλαγμα, είναι ο σεβασμός του παιδιού του, κι ας μην του το ομολογήσει ποτέ.

Αυτό το "τίμα την Μητέρα σου και τον Πατέρα σου", που μας προτρέπει ο αιώνιος λόγος του Θεού, έχει μεγάλη συναισθηματική αξία για τον γονιό.

Γιατί σκοντάφτουμε σε κάποιες αβλεψίες ή μικροαδικίες τους και τους φερόμαστε με σκληρότητα, με περιφρόνηση, απαξιωτικά και... το πλέον επαίσχυντο, δικαστικά;

Άραγε, στην κλίμακα των αξιών της ζωής μας, ποια είναι η ιεράρχηση που κάνουμε;

Το χώμα, οι τοίχοι και το χρήμα είναι πάνω από την αγάπη; Στη ζυγαριά των αξιών ποιο έχει μεγαλύτερο βάρος, η αγάπη ή η δικαιοσύνη;

Έχει ανάγκη να νιώθει ο γονιός, πως το παιδί του τον σέβεται, έστω κι αν γνωρίζει πως η αγάπη που του έχει εκείνο είναι αδύνατο, να φτάσει στα όρια της αυταπάρνησης και αυτοθυσίας της δικής του.

Ο άνθρωπος που δεν σέβεται τον γονιό του, δύσκολα θα σεβαστεί έναν ξένο άνθρωπο. Είτε είναι άνδρας είτε γυναίκα.

Ο άνθρωπος που προσβάλλει, απαξιώνει και απορρίπτει τον γονιό του, δύσκολα θα μπορέσει να δημιουργήσει έναν υγιή συναισθηματικό δεσμό με έναν ξένο.

Έχουμε χρέος ηθικό να μην λησμονούμε την απήχηση των παραδειγμάτων μας στην ζωή των δικών μας παιδιών.

Η ευγνωμοσύνη πηγάζει από την αναγνώριση και στην συνέχεια από την νοηματοδότηση και αξιολόγηση των θετικών προσωπικών μας εμπειριών (π.χ. "ευγνωμονώ τη θετική στάση ενός ανθρώπου στη πορεία της ζωής μου)."

"Ευγνωμονώ τους γονείς μου, που με εμπιστεύτηκαν στο να ακολουθήσω το όνειρό μου".

Αυτό που αποτιμάται είναι ένα όφελος, ένα δώρο συναισθηματικό ή υλικό αλλά και ο άνθρωπος ή η κατάσταση στην οποία οφείλεται η ευγνωμοσύνη μας. Ο λόγος του Θεού μας υπενθυμίζει πως πηγή ευτυχίας είναι η αγαθή μαρτυρία της συνείδησής μας.

Τότε, αν σε κάποιες στιγμές νηφαλιότητας μας, ακούσουμε τη φωνή της, σίγουρα δεν θα είναι αργά να ανοίξουν αγκαλιές και σπιτικά, να λυθούν οι γλώσσες, για να χορτάσουν οι σεβαστοί μας γονείς από τη στοργή μας, την τρυφερότητα μας, το ενδιαφέρον μας την ευγνωμοσύνη μας, την αγάπη μας.

Λοιπόν δεν τους αξίζει ένα συνεχές αληθινό ευχαριστώ; Και το "ευχαριστώ" έχει μύριες πλευρές, σαν την εφευρετική αγάπη.

Αν ο Θεός μας χαρίσει μέρες ζωής, θα έχουμε και εμείς τις ίδιες ανάγκες.

Ο σωστικός λόγος του Θεού μας αφυπνίζει: "Πώς θα ήθελα να μου φέρονται; Ας κάνω κι εγώ το ίδιο, για τους άλλους".

Έτσι θα γίνουμε ελπίδα για τους γονείς μας και σιωπηλοί διδάσκαλοι των παιδιών μας. Και.... το παράδειγμα θα είναι ακαταμάχητο.

Σας ευχαριστώ

Δημήτριος Μητρόπουλος